

O duminică de neuitat (2): Măinile Sale și coasta Sa – D. Schürmann

Ioan 20.20: *Și după ce a zis acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.*

El Însuși este prezent

După ce Domnul Isus în acea primă duminică memorabilă a dat inimilor rănite ale ucenicilor Săi mângâierea atât de necesară (vezi „O duminică de neuitat (1)”), El le arată ceva, căci noi citim: „Și după ce a zis acestea, le-a arătat mâinile Sale și coasta Sa.” Aici este vorba în primul rând să convingă pe ucenici că El Însuși era real în mijlocul lor. Ei trebuiau să fie convinși că El, Cel mort, era realmente personal la ei.

Și astăzi Domnul Isus dorește să ne dăruiască conștiința concretă de prezența Sa personală, că El împlinește realmente făgăduința Sa: „Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18.20). Nu este aceasta un motiv suficient ca noi să avem grijă, ca El să Se simtă bine la noi și noi nu-I punem nimic în cale, care să-L împiedice să ne facă conștienți de prezența Sa? Cât de repede ne gândim, că noi trebuie să ne simțim bine și ne gândim mai puțin, ca El să se simtă bine. Însă dacă El stă cu plăcere în mijlocul nostru - aceasta înseamnă de asemenea și faptul că noi Îi dăm realmente locul central, și nu părerile noastre, tradiția noastră, liturghia noastră ocupă locul central -, atunci și noi ne vom simți bine, așa cum citim aici: „Ucenicii s-au bucurat”, deoarece noi savurăm deplin conștiința prezența Sa și pacea, pe care El ne-o dăruie.

După afirmația „ucenicii s-au bucurat” urmează imediat justificarea: „când au văzut pe Domnul”. Dacă noi Îl vedem cu adevărat – astăzi cu ochii inimilor noastre -, atunci nu poate fi altfel decât ca noi să ne bucurăm. Și cât de mare va fi odată bucuria, când pentru prima dată Îl vom vedea trupește, când El va veni să ne ia, pentru ca „să trăim împreună cu El” (1 Tesaloniceni 5.10)?

Dar întrebarea pe care noi astăzi (fiecare personal) trebuie să ne-o punem conștiinței este: Vedem noi cu adevărat pe Domnul, atunci când ne strângem laolaltă? Putem noi spune după ora de strângere laolaltă: eu am văzut pe Domnul?! Sau am încercat într-un fel oarecare să ședem până s-a terminat ora, deoarece nu am fost cu gândurile la oră sau pentru că a x-a oară am auzit aceleași lucruri. Sau poate am văzut un „spectacol” deosebit, unde omul a stat în centru, mai mult decât a stat Isus Hristos? Sau aceste întrebări nu sunt justificate?

Măinile Domnului în evanghelia după Ioan

Domnul le-a arătat mâinile, mâinile în care Tatăl a pus totul (Ioan 3.35; 13.3), pentru ca El să administreze pe pământ acestea toate pentru Tatăl. Era de asemenea totodată o omagiere din partea Tatălui. Și toate binecuvântările, care erau incluse în acestea, El le-a primit ca Om, pentru ca El să le poată da mai departe ucenicilor – și totodată și nouă. În evanghelia după Luca găsim că Domnul folosește mâinile Sale ca să satisfacă nevoile și problemele noastre (14 locuri!)

Binecuvântările din evanghelia după Ioan

În evanghelia după Ioan dimpotrivă este vorba de binecuvântări neașteptate. Binecuvântări la care noi nici nu ne-am fi gândit, pe care nu ni le-am fi putut imagina, binecuvântări care erau ascunse în inima Tatălui și pe care El le-a dat în mâinile Domnului Isus ca Om, ca să-L omagieze și pentru ca El să le poată împărți cu tine și cu mine.

1. Duhul Sfânt – Darul lui Dumnezeu prin Fiul

Primul dar mare, despre care citim în evanghelia după Ioan, este Duhul Sfânt. „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu ..., tu ai fi cerut de la El și El ți-ar fi dat apă vie” (Ioan 4.10). Aceasta nu a avut loc în primul rând să rezolve o nevoie a acestei femei, dimpotrivă: Domnul a cerut de la această femeie o înghițitură de apă. Dar era în inima Tatălui să dea Duhul (Ioan 15.26), și acest Duh îndreaptă sentimentele și simțămintele noastre spre viața veșnică (Ioan 4.14). Această viață este cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum Fiul L-a cunoscut ca Tată al Fiului Isus Hristos (Ioan 17.3). Ea face posibilă părtășia cu Tatăl și cu Fiul (1 Ioan 1.3). În cele din urmă s-ar putea spune că viața veșnică descrie o noțiune colectivă pentru toate binecuvântările pe care Dumnezeu le ține pregătite în cer pentru noi – sunt binecuvântările spirituale din locurile cerești (vezi Efeseni 1.3). Dumnezeu voia ca ceea ce este înaintea inimii Sale să vină și înaintea inimii oamenilor. Da, noi trebuia chiar să fim introduși în sfera dragostei lui Dumnezeu, așa cum ea a fost din veșnicie.

2. Viața veșnică – a fost dată Fiului

Și această viață veșnică este ceva care a fost dat Domnului, pentru ca El să o poată da alor Săi (Ioan 17.2; 5.26; 12.49,50). Când Adam a fost creat în stare de nevinovăție, totuși el niciodată nu a avut imboldul, nici măcar să se gândească, că ar putea avea părtășie cu Dumnezeu ca Tată, și să cunoască gândurile adânci ale dragostei lui Dumnezeu. Și acest dar, pe care Domnul îl ține în mâini, depășește cu mult nevoile noastre. Și este deja uimitor și demn de adorare, că noi am câștigat mult mai mult decât Adam a pierdut prin căderea în păcat. Acolo unde păcatul s-a înmulțit nespus de mult, harul a devenit și mai îmbelșugat (Romani 5.20).

3. Și judecata a fost dată Fiului

Dacă Domnul Isus a primit autoritate peste orice făptură (carne) (Ioan 17.2), pentru ca El să dea viața veșnică, El a primit-o și pentru ca El să facă judecata celor care Îl resping. „Pentru că Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata i-a dat-o Fiului” (Ioan 5.22). Și aceasta este spre onoarea Fiului; așa continuă versetul: „... pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl.”

4. Lucrările – au fost date de Tatăl Fiului

„Dar Eu am mărturia care este mai mare decât a lui Ioan; pentru că lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le împlinesc, lucrările acestea pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis.” (Ioan 5.36)

Ce lucrări erau acestea?

- Să dea bucurie (Ioan 2 – atunci când lipsea vinul),
- Să dea putere (Ioan 5 – la vindecarea paralyticului);
- Să dea hrană (Ioan 6 – la hrănirea celor 5000);
- Să dea lumină (Ioan 9 – la vindecarea orbului din naștere);
- Să dea viață (Ioan 11 – la învierea lui Lazăr).

Ceea ce Tatăl avea în inima Sa pentru noi, a făcut prin mâinile Fiului. În niciunul din aceste cazuri cei care au fost dăruți nu s-au rugat pentru aceste daruri. Nu, era în inima Tatălui să Se îndrepte spre acești oameni și prin Fiul Său să le dea toate acestea. Pentru aceasta a primit Fiul aceste lucrări. Dumnezeu a vrut în sfârșit să arate că El era pregătit să *dea*. Mult timp El a cerut de la oameni, ca să-i convingă, că ei nu puteau aduce nimic. Acum în cele din urmă Dumnezeu a vrut să arate prin Fiul, că El este marele Dătător. Tot așa a spus și Domnul Isus: „Dacă ai fi cunoscut *Darul* lui Dumnezeu ...”, sau: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că *a dat* pe singurul Lui Fiu ...”

5. Noi înșine – un dar dat Fiului

Dar mai este ceva minunat, care se află în mâinile Domnului și acesta suntem noi. Noi, oile Sale, suntem pentru veșnicie în mâinile Sale (Ioan 10.28). Și aici citim iarăși, că noi am fost dați Lui de Tatăl (Ioan 10.29). El ține oile pentru Tatăl (Ioan 17.9). Și El ne ține sigur pentru toate binecuvântările pe care El le are încă în mâinile Sale pentru noi. Binecuvântarea este sigură în mâna Sa și aceia, pe care El vrea să-i binecuvânteze cu ea, sunt la fel de siguri în mâna Sa. Toate binecuvântările vin prin aceste mâini, și aptitudinea de a savura aceste binecuvântări vine de asemenea prin aceste mâini. Căci la ce ne-ar folosi cea mai mare binecuvântare din mâinile Sale, dacă noi înșine am merge în pierzare și nu am putea să savurăm binecuvântarea?

6. Picioarele noastre – în mâna Sa

Dar pentru ca noi să putem savura și practic această binecuvântare, să avem „parte cu El”, avem iarăși nevoie de mâinile Sale. Mâinile Sale sunt la lucru, să ne spele picioarele. Ca Acela care S-a dus la Tatăl, El dorește ca noi să putem avea acolo părtășie cu el. Și când ne gândim la aceste binecuvântări, pe care El le ține în mâini pentru noi, cum am putea noi să ne dorim altceva, decât numai să avem această părtășie cu El. Prin spălarea picioarelor noi devenim înviorați și tot ce deranjează părtășia este îndepărtat prin spălare. Nimic nu trebuie să ne mai împiedice să savurăm împreună cu El acest loc, pe care El Însuși îl are la Tatăl, și să primim din mâna Sa binecuvântările pe care Tatăl le are pentru noi. Nu ne impresionează, că tocmai în momentul când Domnul știa „că Tatăl Îi dăduse toate în mâini” (Ioan 13.3), El Se

pleacă și nu Îi este rușine să ia în mâinile (!) Sale picioarele noastre murdare, pentru ca noi să putem avea părtășie cu El acolo unde este El?

7. Lucrarea – un dar al Tatălui

„Eu Te-am preamărit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”, spune Domnul Isus în rugăciunea Sa adresată Tatălui în Ioan 17.4. Această lucrare, care cuprinde tot ce a făcut Domnul pentru împlinirea planului lui Dumnezeu și spre glorificarea Tatălui, i-a fost dată de Tatăl. Chiar dacă El a făcut-o de bună voie și din proprie inițiativă, ea era totuși ceva pe care Tatăl a pregătit-o și i-a dat-o spre împlinire.

8. Numele Tatălui – a fost de asemenea dat Fiului

În Ioan 17.11 citim că Tatăl a dat Numele Său Fiului. Și Domnul ne-a făcut cunoscut acest Nume. Aceasta depășește orice binecuvântare. Noi avem voie să cunoaștem pe Acela de la care vine orice binecuvântare, care este izvorul oricărei binecuvântări, pe Însuși Dăruitorul binecuvântării, pe Acela a cărui inimă plină de dragoste a plănuit să ne dăruiască toate aceste binecuvântări. Și Fiul Însuși Se roagă ca noi să fim păziți în acest Nume.

9. Cuvintele Tatălui – au fost date Fiului

Tatăl I-a mai dat și cuvintele Sale și Domnul ni le-a transmis mai departe nouă (Ioan 17.8). Ce minune, că noi avem voie să primim ceva din ceea ce Tatăl a dat Fiului. Aceasta este lumea în care noi am fost introduși. Aceasta ține Domnul în mâini pentru noi; și când El ne vizitează, când suntem strânși laolaltă ca Adunare/Biserică, ca să fie în mijlocul nostru, atunci El dorește să ne arate ceva din acestea, ceva care să ne înviorizeze din nou, să ne entuziasmeze de ceea ce Tatăl I-a dat în mâini.

10. Gloria – pentru ca să ne-o dea nouă mai departe

Ultimul lucru pe care îl găsim, pe care Tatăl I-a dat în mâinile Domnului, ne copleșește cel mai mult, mai mult decât toate lucrurile, când auzim ce face El cu acesta. Putem să înțelegem bine și să ne bucurăm, că El – Cel care a făcut totul pentru Tatăl, care a lucrat totul numai spre buna plăcere a lui Dumnezeu, care a preluat și a executat totul numai spre glorificarea Dumnezeului Său, Cel în ale cărui mâini totul a adus onoare Tatălui Său – ca Om a fost răsplătit de Dumnezeu cu toată gloria. Noi nu ne putem imagina, că Tatăl a lăsat la o parte vreo glorie pe care El putea s-o dea acestui Om desăvârșit. El I-a dat totul. Și acum vine lucrul surprinzător, care este absolut de neînțeles, la care noi putem numai să stăm uimiți, să adorăm și să mulțumim: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17.22). Probabil din copilărie cunoaștem locul din Scriptură și nu ne mai surprinde. Dar să ne transpunem în situația de atunci. Noi suntem de față, putem asculta încordați ce Fiul veșnic spune Tatălui Său. Eu cred că ni s-ar fi oprit respirația, după ce Domnul Isus a făcut această afirmație: nouă, cei care nu suntem buni de nimic, care am dezonorat pe Dumnezeu și care chiar și după întoarcerea noastră la Dumnezeu I-am produs multă întristare și nu am căutat slava Sa – nouă,

El, Cel care a meritat pe deplin slava, ne dă slava mai departe nouă. *Ce mâini minunate sunt mâinile Sale!*

Coasta Sa

Dar Domnul Isus arată ucenicilor și coasta Sa, coasta din care a ieșit sânge și apă, dovezi clare că moartea a avut loc. Ioan acordă mare valoare să ne mărturisească aceasta (Ioan 19.34,35). Da, dacă Domnul Isus numai ar fi devenit Om, dar nu ar fi murit pentru noi, niciodată nu am fi putut primi binecuvântarea din mâinile Sale. Dar El a venit, așa cum ne spune Ioan în epistolele Sale, „cu apă și cu sânge” (1 Ioan 5.6a). Venirea Sa nu a fost caracterizată prin putere și glorie, ci prin moarte. El a venit „nu numai cu apă, ci cu apă și cu sânge” (1 Ioan 5.6b). Atunci când El a venit, toată puterea acestei ape și a sângelui a făcut-o eficientă pentru noi în moartea Sa.

Venit „cu apă”

Apa – Cuvântului lui Dumnezeu – ne-a curățit de ceea ce ne caracteriza ca murdărie, înainte ca noi să fi cunoscut pe Salvatorul. Lumea gândurilor noastre, principiile noastre de viață, nimic nu era orientat spre Dumnezeu, totul era stricat și murdărit prin păcat, noi eram dispuși spre vrăjmășie față de Dumnezeu și ne uram unii pe alții, așa spune Biblia în Tit 3.3. Dar toate acestea le-a spălat apa, și prin apă și prin Duhul am primit viață nouă, o natură nouă, care este deplin curată din punct de vedere moral și ea detestă viața veche stricată. Moartea Domnului Isus era mijlocul prin care a fost judecată și terminată starea noastră păcătoasă, stricată, și Cuvântul lui Dumnezeu era mijlocul prin care ne-a fost descoperit tot caracterul nostru rău și care ne-a arătat că moartea Domnului Isus era necesară, pentru ca noi să fim eliberați de această viață.

Venit „cu sânge”

Însă cât era de rău, dacă Domnul Isus ar fi venit numai în puterea apei. Noi am fi recunoscut cât de stricați, de imorali, de răi și de dușmănoși eram, am fi urât păcatul, așa cum îl urăște Dumnezeu, dar nu ar fi fost nici o ispășire pentru toate acestea, Dumnezeu ar fi trebuit să ne judece și să ne condamne. Dar El a venit și cu puterea sângelui. Sângele a curs pentru ispășirea vinii și păcatelor noastre, pentru curățirea noastră înaintea ochilor lui Dumnezeu. Păcatele noastre au fost spălate înaintea lui Dumnezeu prin sângele Său. Noi putem fi deplin liniștiți, căci „toate, toate păcatele mele le-a îndepărtat sângele Său”, așa cum spune poetul unei cântări. Epistola către Evrei ne arată în multe aspecte cum acest sânge a pus în ordine poziția noastră înaintea lui Dumnezeu și a făcut posibil accesul la Dumnezeu Însuși. El curăță conștiința, ca să slujim Dumnezeului cel viu (Evrei 9.14); el slujește pentru răscumpărarea din abaterile sfinților care au fost sub Lege (Evrei 9.15 în legătură cu versetul 14); el ratifică legământul nou al harului (Evrei 9.15 în legătură cu versetul 18). El este fundamentul pentru iertarea păcatelor credincioșilor (Evrei 9.22). El este baza pentru ca odată păcatul să poată fi desființat total din univers (Evrei 9.26). El a adus la liniște o dată pentru totdeauna conștiința credincioșilor cu privire la cerințele judiciare ale lui Dumnezeu (Evrei 10.2,22 în legătură cu

versetul 4). Credinciosul are prin sânge îndrăzneala să intre în prezența directă a lui Dumnezeu (Evrei 10.19).

Noi trebuie să înțelegem semnificația coastei străpunse

Dacă noi nu înțelegem semnificația coastei Sale străpunse, atunci nu vom înțelege nici ce înseamnă mâinile Sale pentru noi. Moartea Lui pentru noi este baza absolută pentru aceasta. Și Domnul dorește să ne preocupe și cu aceasta, când este în mijlocul nostru, în mod deosebit când suntem adunați să luăm cina în amintirea Sa. El dorește să ne amintească, că El „a venit cu apă și cu sânge”, și noi vestim moartea Sa, atunci când serbăm cina.

Când a putut El ultima dată să ocupe acest loc în mijlocul Adunării/Bisericii noastre, pentru ca să ne prezinte valoarea a ceea ce este în mâinile Lui pentru noi de la Tatăl, și când a putut El să ne impresioneze cu faptul că moartea Sa era necesară, pentru ca El să ne poată da din ceea ce are de la Tatăl?